

Ζητήσετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγον, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 23 Νοεμβρίου 1959 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος ΙΔ'. Ἀριθ. 326 Τιμὴ Φύλλον Δραχ. 1

ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ.

Γραφεῖα : Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 - Ἀθῆναι

Διευθύνεται ἐπὶ ἑμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80

Ἐξωτερικῶς : Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΟΝ ΓΝΩΡΙΣΜΑ

Ὁ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς πανηγυρικὸς ἐορτασμός τοῦ νεωτέρου Γίγαντος τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ Θεσσαλονίκης, μᾶς δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ σημειώσωμεν ἓνα χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὸ γνώρισμα αὐτὸ εἶναι ὁ ἐσωτερικὸς βίος τοῦ χριστιανοῦ. Καὶ τὸ δόγμα ὡς θεμέλιον πίστεως ἔχει τὴν θέσιν του καὶ τὸ σύμβολον ὡς ἔκφρασις καὶ ἔθιμόν καὶ ἡ παράδοσις ἀποτελοῦν οὐσιώδη στοιχεῖα, δι' ὧν ὁ χριστιανὸς οἰκειοποιεῖται τὴν σῶζουσάν ἀλήθειαν. Ὅλα ὅμως αὐτὰ χωρὶς τὴν ἁγίαν ἐσωτερικότητα ἀποτελοῦν ἓνα ἐπαχθὲς βάρος, μίαν παχεῖαν ὑλικότητα καὶ χάνουν τὴν ἀναγωγικὴν τους ἀξίαν.

Ὁ ἐσωτερικὸς αὐτὸς βίος, τὸν ὁποῖον ὑποδεικνύει ὁ Κύριος εἰς τοὺς μακαρισμοὺς λέγων «Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὁψονται» ἔχει ὡς κέντρον τὸ ἔντονον καὶ ἰσχυρὸν βίωμα τοῦ Ἐσταυρωμένου. Ἐφ' ὅσον κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸν νοῦν του εἰς τοὺς πόδας τοῦ Γολγοθᾶ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του νὰ εἶναι προσκεκολλημένοι εἰς τὸ φορικτὸν θέαμα τῆς ὑπερτάτης θυσίας τότε ἀσφαλῶς ἡ καρδιά του πληροῦται ἀπὸ μίαν ὑπερκόσμιον διάθεσιν καὶ ἓνα ἅγιον φῶς καταναγάζει τὴν ψυχὴν του. Τότε ὅλος ὁ ἄνθρωπος συγκλονίζεται ἀπὸ τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξαντλεῖται εἰς μίαν σιωπηλὴν προσευχήν, τὴν νοεράν.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ δὲν εἶναι ὁμοία μὲ τὸν παθητικὸν ἐκστασιασμόν.

Δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναπτύξωμεν τὴν λειτουργίαν αὐτὴν τῆς ψυχῆς, διὰ τῆς ὁποίας αὕτη θειοῦται· οὔτε τὰς ἐπαρκεῖς γνώσεις ἔχομεν, οὔτε καὶ τὸν ἰσχυρὸν ψυχικὸν φωτισμόν. Διδάκτορες καὶ μῦσαι εὐρίσκονται εἰς τὰ ἀφανῆ ἐρημητήρια τοῦ

Ἁγίου Ὄρους, ἀπλοὶ μοναχοὶ ἐξ ἐμπειρίας κατέχοντες τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλωστε πρὸς τί νὰ ἀναπτυχθῇ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο θέμα; Ὅταν μετὰ τοσαύτης δυσκολίας καὶ κοπώσεως ἱστάμενος κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς καὶ κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν ὅταν αἱ βιοτικαὶ μέριμναι, ὡς φορικτὰ χειροπέ-

δαι μᾶς συγκρατοῦν ἀκινήτους καὶ ἀνικάνους διὰ πᾶσαν πτῆσιν· ὅταν ὁ αἰσθησιασμός καὶ ἡ ἡδονὴ κατακλύζουν τὴν ψυχὴν καὶ ἡ «κοσμικὴ θρησκευτικότητα» μεταβάλλεται εἰς ξηρὸν φαρασαϊσμόν· ὅταν ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν καὶ κατὰ λόγον ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας καὶ κατὰ λόγον συνθηκῶν διαβιώσεως, τότε τίς δύναται νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ ὕψος τῆς ἁγίας ἀπραγμοσύνης καὶ «ἐνώπιος ἐνωπίω» νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν Θεόν;

Ὁ ἐσωτερικὸς ὅμως βίος δὲν εἶναι καὶ κατάστασις ἰδιαζούσης τελειότητος. Συνιστᾷ περιεχόμενον συνεχούς καὶ ἀδιαλείπτου προσπαθείας. Εἶναι γνωστόν, ὅτι «οἱ βιασταὶ ἀρπάττουν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»· βιαστής δὲ εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις δὲν ἀποκαρδιοῦται εἰς τὴν προσπάθειαν πνευματικῆς ἀνατάσεως.

Ἐὰν λοιπὸν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ βίωσις τοῦ μεί-

Εἰς τὸ παρὸν τευχὸς δημοσιεύεται μελέτη περὶ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ.

«Ἡ Δύναμις τῆς πίστεως»

ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Εἰς Φάρασσαλα

Τὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ ἀποτελεῖ τοῦλάχιστον τὸν ἓνα πνεύμονα τοῦ Ἑθνικοῦ σώματος· προσφέρει εἰς τὰ ἀστικά κέντρα τὸν μόχθο του ἀνάμεικτο μὲ ἰδρώτα ὑπὸ μορφὴν γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν προϊόντων.

Εἶναι ὅμως τὸ Ἑλληνικὸ χωριὸ καὶ ἡ πῶ γνησιωτέρα περιοχή τοῦ Ἑθνικοῦ μας πολιτισμοῦ· καίτοι βεβαίως τὰ μέσα ἐπικοινωνίας ἔφεραν πολὺ κοντὰ τὸ χωριὸ στὶς μεγάλες πολιτείες, ἐν τούτοις ἐξακολουθεῖ νὰ διατηρῇ ἐντονώτερα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἐθνικῆς μας φυσιογνωμίας.

ζονος, δὲν πρέπει νὰ ἀποκλεισθῇ ἡ βίωσις τοῦ ἐλάσσονος.

Βάσις καὶ θεμέλιον τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐτοῦ βίου πρέπει νὰ εἶναι ἡ συναίσθησις τῆς ἀμαρτωλότητός μας· καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν ὑποπέσαμεν εἰς σοβαρὰν καὶ ἀξιόποιον παράβασιν καὶ ἐὰν ἀκόμη ἡ ζωὴ μας ἐξακολουθῇ νὰ ρυθμίζεται κατὰ τὰς ἐπιταγὰς τοῦ ἡθικοῦ Νόμου ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ ὡς ἀλήθεια, ὡς ψυχολογικὴ πραγματικότης ἡ διαπίστωσις τοῦ Δαυὶδ «Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκύθησέ με ἡ μήτηρ μου».

Καὶ ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ πλέγματος τῆς ἀμαρτωλότητος μὲ ἀπαλλάσσει μόνον ἡ Θεία Χάρις, θὰ πρέπει διὰ συνεχοῦς ἀσκήσεως νὰ καταστῇ δεκτικὸς τῆς ἐπενεργείας τῆς θείας χάριτος. Βαθεῖα καὶ εὐκρινὴς ταπεινοφροσύνη, ἐνδελεχὴς καὶ συστηματικὴ ἔρευνα τῆς ψυχῆς μου πρὸς ἀναζήτησιν σκιερῶν σημείων καὶ ἀνυπόπτων ἐστιῶν πάθους, αὐστηρότης ἀπέναντι τῶν ἐλαττωμάτων μου καὶ φιλαδέλφους συγκαταβατικότης ἀπέναντι τῶν πλημμελημάτων τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀνύπτους ἐσωτερικῆς πειθαρχίας καὶ μετοχῇ εἰς τὰ λυτρωτικά μέσα τῆς Ἐκκλησίας, ἰδοὺ τί περίπου καὶ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς συνιστᾷ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐσωτερικοῦ βίου.

Ὁ ἐξαγιασμός τῆς ζωῆς διὰ τῆς προσευχῆς καὶ ὁ φωτισμός τῆς διανοίας διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Γραφῶν ἀποκλείουν τὴν διαφυγὴν τοῦ πνεύματος.

Ὁ ἐσωτερικὸς βίος ὡς θεωρία καὶ πράξις ἀποτελεῖ τὸ χαρακτηριστικὸν γνῶρισμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Οὔτε ἡ σκηνικὴ πομπὴ τῆς Λυτικῆς Ἐκκλησίας, οὔτε ἡ ὀρθολογιστικὴ ἐξέτασις τῆς πίστεως τῶν προτεσταντῶν, οὔτε αἱ κοινωνιολογίαι, οὔτε τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐκφράζουν τὸ πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ. Κατάνυξις καὶ πόθος, ἐσωτερικὴ ἐνόησις καὶ προσέγγισις, ἰδοὺ πῶς βιοῦται ἡ χριστιανικὴ πίστις. Ὅλα ὅμως αὐτὰ εἶναι ἀποτελέσματα ἐσωτερικοῦ βίου.

Ὁ ἐσωτερικὸς βίος ἐξασφαλίζει τὴν θαυμαστὴν ἀνθησιν τῆς ἀρετῆς. Ἡ ἀρετὴ ὅμως χωρὶς τὸν ἐσωτερικὸν βίον ἢ δὲν ζεῖ ἢ διατηρεῖται ὡς υποκριτικὴ ἡθοποιία προκαλοῦσα τὸν χλευασμὸν τῶν δαιμόνων καὶ τὴν ἀηδίαν τῶν ἀγγέλων.

Ἐπόμενον λοιπὸν εἶναι καὶ στὰ χωριά ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγὼν νὰ ἔχῃ βαθύτερες ρίζες στὶς ψυχὰς τῶν ἀγωνιζομένων καὶ ὁ παλμός τῆς πίστεως νὰ κτυπᾷ ζωηρότερα.

Αὐτὸ διεπίστωσα ἀπὸ μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Παράρτημα Φαρσάλων. Ὁλιγάριθμη βέβαια ἡ φάλαγγα τῶν μαχητῶν, μὰ ἐκλεκτὴ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ οἰκογένειες, ποὺ εἶναι πραγματικὲς «κατ' οἶκον ἐκκλησίαι». Ἄνδρες καὶ γυναῖκες κατέχονται ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τῆς πίστεως καὶ ἔχουν στὴν ψυχὴ τους διάχυτὴ τὴν καλὴ σὺνη.

Νὰ τώρα καὶ ἀποδείξεις τῶν σκέψεών μου. Ὁ Ναός τοῦ παρρημῆματος, τιμώμενος ἐπ' ὄνοματι τῆς Θείας Μεταμορφώσεως, εὐρίσκεται εἰς ἀπόστασιν πλέον τῆς ὥρας μακρὰν τῶν Φαρσάλων, κοντὰ σ' ἓνα μικρὸ χωριὸ, τὴν Ρεμματιά.

Γιὰ νὰ πάῃ κανεὶς στὴν Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ ζημωθῇ μὲ τίς λάσπες, νὰ ταλαιπωρηθῇ, νὰ τοῦ βγῇ ἡ γλῶσσα κυριολεκτικῶς.

Καὶ ὅμως οἱ δυσκολίες αὐτὲς δὲν ἀνακόπτουν τὸν ζῆλο.

Τὴν Κυριακὴν, ποὺ βρέθηκα κατὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν στὸ Ναό, τὸ διεπίστωσα.

Εἶδα μέσα στὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἀπὸ τὰ Φάρσαλα, ἀπὸ τὸ Βασιλὶ (τὸν πολυσέβαστο μπάρμπα—Δημητρὸ ποὺ διανύει μιὰ ὥρα δρόμο) κι' ἀπὸ τὸν Βόλο ἀκόμη.

Πόσο χάρηκα! Ἀλλὰ καὶ πόσο θαύμασα τὴν δύναμι τῆς πίστεως τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων! Ἐμεῖς στὴν Ἀθήνα, μὲ τὰ λεωφορεῖα, μὲ τὴν ἄσφαλτο, μὲ τόσες ἀνέσεις καὶ πάλι σκεπτόμεθα τὴν «ἀπόστασι»!

Εὐλογία Θεοῦ γιὰ τὸ Παράρτημα εἶναι ὁ ἐφημέριος πατήρ Θεωνάς! Γλυκύς, καλός, ἀσκητικὸς, ἀκούραστος, φιλόξενος εἶναι τύπος «Καλοῦ Σαμαρείτου». Σὰν μαγνήτης συγκεντρώνει ἀπ' ὅλα τὰ σημεία τίς ψυχὰς! Τέτοιοι ἱερεῖς τιμοῦν τὸν ἀγῶνα μας καὶ ἐνισχύουν τὸ φρόνημα.

Καὶ μιὰ ὥρα! συνήθεια! Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τὴν διανομὴν τοῦ ἀντιδώρου, τὸ Ἐκκλησιαστικὸν δὲν διαλύεται! Περιμένει εὐλαβικά νὰ τελειώσῃ ὁ ἱερεὺς νὰ τὸν χαιρετήσουν καὶ μετὰ διαλύονται.

Εἰδικώτερα ἐκείνη τὴν Κυριακὴν τὸ Ἐκκλησιαστικὸν περίμενε ν' ἀκούσῃ νέα τοῦ ἀγῶνος, νὰ δεχθῇ, ἔστω καὶ ἀπὸ τρίτον τίς εὐχὰς τῆς σεβαστῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς. Δὲν θὰ ξεχάσω τὴν ἐναγώνια προσήλωσιν ὅλων, δταν τοὺς διεβίβαζα τίς εὐχὰς τῶν πατέρων, τοὺς ἐξιστοροῦσα τὴν πορεία τοῦ ἀγῶνος κ.λ.π.

Μὲ παρεκάλεσαν νὰ διαβιβάσω τὰ σέβη καὶ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Ἐπειδὴ ὁ ἀγαθὸς καὶ ὑπεράγαθος καὶ πανάγαθος Θεὸς καὶ Βασιλεὺς ἡμῶν ὅλα τὰ λογικὰ πλάσματα ποῦ ἐδημιούργησε τὰ ἐπρόκει-
σε μὲ τὸ ἄξιωμα νὰ εἶναι ἐλεύθερα καὶ αὐτεξούσια, ἄλλοι ἐκ τῶν ἀνθρώπων εἶναι φίλοι τοῦ
ἄλλοι εἶναι γνήσιοι δοῦλοι τοῦ, καὶ ἄλλοι ἐν-
τελῶς ἀποξενωμένοι ἀπὸ Αὐτόν. Ὑπάρχουν καὶ
μερικοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι μολονότι εἶναι ἀνί-
σχυροὶ ἐμπρὸς τοῦ, ἐν τούτοις εἶναι ἐχθροὶ τοῦ.

Καὶ φίλους μὲν τοῦ Θεοῦ ὀνομάζομε ἡμεῖς
οἱ ἀμαθεῖς, τὰς νοεράς καὶ ἀσωμάτους οὐσίας,
γνησίους δούλους τοῦ ἐκείνου, οἱ ὁποῖοι πράτ-
τουν μὲ προθυμία τὸ πανάγιον θέλημά τοῦ,
καὶ ἀχρεῖους δούλους τοῦ, ἐκείνους οἱ ὁποῖ-
οι νομίζουν ὅτι ἡξιώθησαν τὸ ἅγιον βάπτι-
σμα, ἀλλὰ δὲν ἐφύλαξαν ὀρθῶς τὴν ὑπόσχε-
σιν, τὴν ὁποῖαν ἔδωσαν νὰ εἶναι πιστοὶ μα-
θηταὶ τοῦ.

Καὶ ξένους καὶ ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ ὀνομά-
ζομε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἐβαπτίσθησαν εἰς
τὸ ὄνομά τοῦ, καὶ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι πίπτουν
εἰς πλάνας καὶ γίνονται αἰρετικοί. Ἐχθροὶ ἐπί-
σης εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον δὲν ἀκοῦ-
νε τὰ προστάγματα τοῦ Κυρίου ἀλλὰ καὶ πό-
λεμον μὲ πέτομα, ὅσους κάνουν τὸ θέλημά
τοῦ.

Ἄγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος

τὴν ἀφοσίωσί τοὺς στὴν Ἐκκλησίᾳ. Ἐπιτροπὴ ἰ
Τὸ κάνω εὐχαρίστως καὶ τοὺς συγκαίρω ἀπὸ
τῆς στήλης αὐτῆς γιὰ τὰ ἀγνὰ τοὺς αἰσθήματα.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν στὰ Φάρσαλα μιὰ ὁμάς
ἀπὸ εὐλαβεῖς ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔρχεται συν-
τροφία μας. Μοῦ διηγοῦνται περιστάτικα ἀπὸ
τὴν ἱστορίᾳ τοῦ Παραρτήματος, ἀπὸ τὶς περι-
πέτειες τῶν διωγμῶν ἐναντίον τοῦ πατρὸς Θεω-
νᾶ. Περιστατικὰ γεμάτα ζήλο.

Κλείνοντας τὴν περιγραφὴ αὐτὴ τονίζω τὴν
τεραστίᾳ σημασίᾳ τῶν Παραρτημάτων γιὰ τὸν
ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα. Εἶναι τὰ νεῦρα καὶ οἱ ἄρ-
τηριες τοῦ Σώματος τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδο-
ξίας. Εἶναι τὰ ὀχυρὰ τοῦ μετώπου μας.

Δὲν παραλείπω νὰ συγχαρῶ τὰ μέλη τοῦ
Παραρτήματος Φαρσάλων γιὰ τὴν ἀγωνιστικὴ
τοὺς διάθεσι.

Σὰν ὑποχρέωσι δὲ τῶν κατοίκων τῶν ἀστυ-
κῶν κέντρων στοὺς ἀγνοῦς χωρικοὺς μας συνι-
στῶ θεομῶς στοὺς εὐλαβεῖς Χριστιανοὺς μας
νὰ στείλουν τὸν ὀβολὸν τοὺς, τὸν φόρο τῆς ἀγά-
πης στὸν Ναὸ τοῦ Παραρτήματος γιὰ νὰ ἀποπε-
ρατωθῇ καὶ νὰ μὴ ξεπαγιάξῃ τὸ Ἐκκλησιασμα.

Μὴ ξεχνᾶμε τὴν εὐχὴ τῆς Ἐκκλησίας «Ἀ-
γίασον τοὺς ἀγαπῶντας τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴ-
κου σου».

Α.Μ.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΒΑΛΑΣ

ΚΑΒΑΛΑ, Ὁκτώβριος 1959.

Τὴν Κυριακὴν 26ην Ὁκτωβρίου, κατὰ τὸ Πά-
τριον Ἡμερολόγιον, ἐτελέσθη ἡ Πανηγυρίς τοῦ
Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Δημητρίου τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν
Καβάλα. Ἀφ' ἐσπέρας ἐψάλη Μέγας Ἑσπερινὸς
τὴν δὲ πρωΐαν ἐτελέσθη Πανηγυρική Θεία λει-
τουργία μετ' Ἀρτοκλασίας ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Ἱε-
ρομοστάχου Ἀμβροσίου. Παρὰ τὴν κακοκαιρίαν,
συνέρρευσαν οἱ πιστοὶ πολυπληθεῖς ὑπερπληρώ-
σαντες τὸν χώρον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ καὶ ἐκτὸς αὐ-
τοῦ. Μεταξὺ τῶν προσελθόντων καὶ τιμησάντων
τὴν ἑορτὴν καὶ πανηγυρίν διεκρίναμεν καὶ πολ-
λοὺς ἐκ Δράμας καὶ ἄλλων μερῶν μεταξὺ τῶν
ὁποίων καὶ τόνκαλλίφωνον ἱεροψάλτην ἀγ. Μάρ-
κου Δράμας κ. Ἰωάννην Παπανικολαΐδην, ὡς
καὶ τὸν τέως πρόεδρον κ. Στυλιανὸν Καραταΐδην,
ἐπίσης καὶ ἐκ Θεσ)νίκης τὸν ἐντιμότατον πρόε-
δρον τῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. κ. Νικολόπουλον.

Εἰς τοὺς προσελθόντας διενεμήθησαν ἀνα-
μνηστικῶς ἔντυπα εἰκόνας τοῦ Μεγαλομάρτυ-
ρος—Μυροβλήτου ἀγίου πλαισιουμένης δι' ἐπι-
λεγέντων ἱερῶν Τροπαρίων ἐκ τῆς ὁλης Ἱερᾶς
Ἀκολουθίας Του (Μεγαλυνάρια κλπ.) μεταξὺ
τῶν ὁποίων καὶ τὸ Μεγαλυνάριον «Ἐχόντες
Ναὸν Σου τὸν Ἱερὸν».

Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 27 Ὁκτωβρίου,
βελτιωθέντος τοῦ καιροῦ, ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ
Ἀγίου Δημητρίου τῶν Γ.Ο.Χ. Καβάλας, ἐτελέ-
σθησαν μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ ἐν μέσῳ
πολυπληθῶν συγγενῶν καὶ φίλων οἱ γάμοι τοῦ
φρελπίδος καὶ εὐλαβεστάτου νέου κ. Γεωργίου
Νταμπαλῆ—Μέλους τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς
τῆς Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Καβάλας μετὰ τῆς ἐκ Με-
σσωρόπης καταγομένης εὐλαβεστάτης καὶ ἐναρέ-
του νέας Παγῶνας θυγατρὸς Ἀνέστη Εὐστρα-
τίου. Παράνυμφος παρέστη ἡ Δεσ)νίς Ἀνδρο-
μάχη Ν. Στεφανίδου. Ἰδιαιτέραν αἰγλήν προσέ-
δωσεν κατὰ τὴν τέλει τοῦ Μυστηρίου ἡ κατ'
αὐτὸ παρουσία πέντε ἱερέων τῶν ἐλθόντων ἐπὶ
τούτῳ α) ἐκ Θεσσαλονίκης τῶν Αἰδес. Πατρὸς
Στυλιανοῦ Μουσᾶ κοὶ Πατρὸς Ἀγαθαγγέλου,
β) ἐκ Μεσσωρόπης τοῦ Αἰδес, Πατρὸς Νικολάου
Ἀλεξανδρίδου, γ) ἐκ Δράμας τοῦ Αἰδ. Πατρὸς
Μιχαὴλ Σαββοπούλου, συμπραξάντων μετὰ τοῦ
Πανοσ. Ἐφημερίου τοῦ Ἀγίου Δημητρίου Πα-
τρὸς Ἀμβροσίου Χαραλαμπίδου καὶ λαβόντων
ἀπάντων μέρος εἰς τὴν ἱερὰν τελετὴν καὶ εὐλο-
γησάντων τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων.

Εἰς τὴν τελετὴν παρέστη καὶ ὁ πρόεδρος τῆς
Κοινότητος Γ.Ο.Χ. Θεσ)νίκης κ. Νικολόπουλος.

Εἰς τοὺς νεονύμφους, εἰς τοὺς εὐτυχεῖς γο-
νεῖς ἀμφοτέρων καθὼς καὶ εἰς τὴν παράνυμφον
δίδα Ἀνδρομάχην Ν. Στεφανίδου, εὐχόμεθα ὁ-
λοψύχως πᾶσαν ἀπὸ Θεοῦ χαρὰν καὶ εὐτυχίαν.

600 ἔτη ἀπὸ τὸν θάνατόν του

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς ἀνὴρ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ ὁποῖου ἡ 600ῇ ἐπέτειος τοῦ θανάτου εορτάζεται ἐφέτος ἐγεννήθη ἐν Κων)λει περὶ τὸ 1296. Ὁ πατήρ του ἦτο παιδαγωγὸς τοῦ διαδόχου Ἀνδρονίκου ἀλλὰ ἐνωρίς ἀποθανὼν ἄφησε τὸν Γρηγόριον ὁρφανὸν εἰς ἡλικίαν 7 ἐτῶν.

Μέχρι τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας του ὁ Γρηγόριος ἦτο τρόφιμος τοῦ παλατίου ἀλλὰ τότε ἐγκατέλειψεν αὐτὸ καὶ ἀνεχώρησεν διὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος.

Ἦσθάνετο τόσον ζῆλον διὰ τὴν μοναχικὴν πολιτείαν ὥστε ἔπεισε καὶ τοὺς ἄλλους δύο ἀδελφούς του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Κατ' ἀρχὰς ἦσκειτο εἰς τὴν Λαύραν τοῦ Βιτοπεδίου. Ἀκολουθῶς ἀπεσύρθη εἰς ἐρημικὸν μέρος ὀνομαζόμενον Γλωσσία.

Κατὰ τὸ 1325 ἀναγκάζεται λόγῳ τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Θεσ)νίκην, καὶ ἀκολουθῶς εἰς τὴν Βέροϊαν. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχειροτονήθη Ἱερομόναχος καὶ ἰδρυσεν σκήτην.

Ὀλίγον ἀργότερον μεταβαίνει, λόγῳ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του, εἰς Κων)λιν καὶ τέλος ἐγκαθίσταται εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Σίββα ἐν Ἀθῶ.

Κατὰ τὴν διάρκειαν ὅμως αὐτῶν τῶν ἐτῶν εἶναι τόσο διαδεδομένη ἡ φήμη του καὶ τόσον ὕψηλὸν τὸ ἀσκητικὸν φρόνημά του, ὥστε οἱ 200 μοναχοὶ τοῦ Ἁγ. Ὁρους νὰ τὸν ἀναδείξουν ἀρχηγόν των.

Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐξέσπασεν φοβερόν σκάνδαλον καὶ σάλος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Ὁ Βαβλαάμ Καλαυρός, ἄνθρωπος τοῦ Πάπα καὶ δόλιος ἐχθρὸς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκατηγόρει τοὺς ἡσυχαστὰς τοῦ Ἀθῶ, καὶ φυσικὰ τὸν Γρηγόριον, ὅτι νοθεύουν καὶ παραχαράττουν τὴν Χριστιανικὴν διδασκαλίαν. Συγκεκριμένως ἔλεγεν ὅτι μὲ τὸ νὰ λέγῃ ὁ Γρηγόριος ὅτι βλέπει τὸ Θεῖον φῶς, πιστεύει τὴν χάριν κτιστὴν καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ Θεοῦ μεθεκτὴν, πράγμα πού εἶναι διθεῖα, ὅτι διὰ τὴν πρόκλησιν τοῦ Θεοῦ φωτός χρησιμοποιοῦν αἰσθητὰ μέσα, ὅτι θεωροῦν τὴν Ἁγίαν Γραφήν ἀνωφελῇ καὶ ἄλλα.

Ὁ Γρηγόριος ἔγραψε ἐννέα λόγους ἐναντίον αὐτῶν τῶν συκοφαντιῶν.

Ἐν τούτοις ὁ Καλαυρὸς εἶχε ἐπιτύχει νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς πάντας ἐναντίον τοῦ Γρηγορίου.

Ὁ τελευταῖος μεταβὰς εἰς Κων)λιν εὗρεν τοὺς πάντας νὰ ἔχουν ἐξεγερθῇ ἐναντίον του. Ἐδέχσεν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀπαντήσεων τοῦ Γρηγορίου νὰ κοπάσῃ ὁ σάλος. Ἐπροχώρησαν μάλιστα οἱ τέως ἐπικριταὶ του καὶ ἔτι περαιτέρω. Τὸν ἀνεκήρυξαν «*διδάσκαλον εὐσεβείας καὶ ὁμογνώμονα τῶν τῆς Ἐκκλησίας κοινῶν διδασκάλων καὶ γλωτταν κοινὴν τῆς ὁμολογίας καὶ καθαιρέτην τῆς πλάνης*», διὰ δὲ τὸν Βαβλαάμ ἀπεφάνθησαν ὅτι εἶναι «*ἐμφανὴς τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀνατολικῆς Ὁρθοδοξίας πολέμιος*».

Τὰ πράγματα ὅμως δὲν ἐσταμάτησαν ἐδῶ. Ὁ

Βαβλαάμ ἐπιμένει ὅτι ὁ Γρηγόριος εἶναι αἵρετικὸς. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κων)λεως ἀναγκάζεται νὰ συγκαλέσῃ σύνοδον. Εἰς τὸν Ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας τὴν 11 Ἰουλίου 1341 συνήλθεν μεγάλη Σύνοδος εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος, ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης Καλέκας, ἀρχιμανδρίται ἡγούμενοι μονῶν καὶ πολλοὶ ἀξιωματοῦχοι τῆς πολιτείας.

Κατ' ἀρχὰς ὁμιλεῖ ὁ Βαβλαάμ. Κατηγορεῖ τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἀθῶ ὅτι νοθεύουν Προσευχὰς καὶ προσβεβύουν ἐσφαλμένως τὰ δόγματα Ἐκκλησίας.

Ἀκολουθῶς ὁ Γρηγόριος ἐξ ὀνόματος τῶν μοναχῶν ἀναλαμβάνει ν' ἀπαντήσῃ. Οἱ πάντες ἀναμένουν μὲ ἀγωνίαν καὶ ὑπέρτατον ἐνδιαφέρον τὸν λόγον του.

Ὁ Παλαμάς ἀρχίζει ἡρέμως ἀλλὰ καὶ ἀποφασιστικῶς νὰ ἀναιρέσῃ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Καλαυροῦ καὶ νὰ ἀποδείκνυει τὴν Ὁρθότητα τῆς πίστεως τῶν μοναχῶν τοῦ Ἀθῶ βάσει χωρίων τῶν Γραφῶν.

Ἡ Σύνοδος ἀποδέχεται τὰς ἀπόψεις τοῦ Γρηγορίου καὶ καταδικάζει τὸν Βαβλαάμ ὡς συκοφάντην.

Ὁ τελευταῖος γελοιοποιηθεὶς ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὸν Γρηγόριον καὶ τὸ ζήτημα φαίνεται ὡς νὰ ἔληξεν.

Ὀλίγοι καιροὶ ὅμως ἤρκεσαν διὰ νὰ ἀποδειχθῇ ἡ ὑποκρισία τοῦ λατινόφρονος Βαβλαάμ. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ μαθητὴς τοῦ Γρηγορίου Ἀκίνδυνος ἐπαναφέρει τὸ ζήτημα ἐπὶ τάπητος. Ὁ Παλαμάς εἰς προσωπικὴν συζήτησιν μὲ τὸν Ἀκίνδυνον ἀποδείκνυει ἀυστάτους τὰς κατηγορίας. Ἡ σύγχυσις ὅμως ἔχει ἐξαπλωθῇ πολὺ. Νέα σύνοδος συγκαλεῖται ἐν Κων)λει. Νέαι συζητήσεις καὶ αποφάσεις.

Ὁ Γρηγόριος ὅμως εἶναι Ὁρθόδοξος καὶ ἴσταται καὶ μὲ τοὺς δύο πόδας ἐπὶ ὀρθοδόξου ἐδάφους.

Μὲ αὐτὸ ἡ σύνοδος καταδικάζει τοὺς κατηγόρους του καὶ ἀνακηρύσσει αὐτὸν διδασκαλὸν τῆς γνησιότητος.

Αἱ περιπέτειαι ὅμως τοῦ ἐξόχου ἀνδρὸς δὲν ἔληξαν. Ἐπειδὴ ὁ Πατριάρχης Ἰωάννης ἀναιμειγνύετο εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα τῆς αὐτοκρατορίας, ὁ Γρηγόριος τὸν συνεβούλευε νὰ περιορίζηται εἰς ὅσα ἀφοροῦν τὸ ὕψιστον ἀξιωμα του.

Ὁ Πατριάρχης ἔφερε βαρέως τοὺς ἐλέγχους αὐτοῦ καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν Γρηγόριον. Συνεμάχησε μὲ τὸν Ἀκίνδυνον, ἐδέχθη τὰς κατηγορίας εἰς βάρος τοῦ Γρηγορίου καὶ συνέλαβεν αὐτόν, ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ἀνεκάλεσεν ἀπὸ τὴν Ἠράκλειαν εἰς τὴν ὁποίαν ἦσυχάζεν.

Διὰ νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν ἐνέργειάν του αὐτὴν ἔλαβεν τὴν συγκατάθεσιν τῆς αὐτοκρατείας, καὶ ἐκάλεσεν τὸν Πατριάρχην Ἀντιοχείας Ἰγνάτιον διὰ νὰ συντάξῃ τὸ ἐναντίον τοῦ Γρηγορίου κατηγορητήριον.

Ἐζήτησεν μάλιστα καὶ ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ ἐγκρίνουν τὴν ἐνέργειάν του αὐτὴν, λέγων ὅτι πρόξενος τῆς ἀνωμαλίας τῆς Ἐκ.

Ἐκτύπησις τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἱερομοναχὸς τῆς σιναΐτης, 1752.

Ἡ εἰκὼν εἶναι ἔργον τοῦ 18ου αἰῶνος (1752).

Ἡ ἉΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΚΑΙ ΠΑΝΣΟΦΟΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ

Ἡ πάνσοφος καὶ ἁγία Αἰκατερίνα ἐθαυμάζετο διὰ τὴν πολυμαθίαν της.

Ἦτο κάτοχος πολλῶν γλωσσῶν καὶ ἐγνώριζε ὅλην τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν (Ὅμηρον, Βιργίλιον, Ἀριστοτέλην, Πλάτωνα κλπ.).

Ἐπίσης εἶχε σπουδάσει ἱατρικὴν (Ἀσκληπιόν, Ἱπποκράτην, Γαληνόν), Λογικὴν καὶ Ρητορικὴν, διαυτό καὶ ὠνομάσθη πάνσοφος.

Κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρείαν

ἠθλησε κατὰ τὸ ἔτος 304 ἐπὶ αὐτοκράτορος Μαξεντίου.

Ἦτο ὕψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ἐθαυμάζετο διὰ τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν της ἁγιότητα.

Διὰ μὲν τοῦ σταθεροῦ φρονήματος της, ἐνίκησε τὸν ἐμπαθεῖ Μαξιμίον, διὰ δὲ τῆς εὐγλωτίας της, ἐφίμωσε τὰ στόματα τῶν ἀσεβῶν ρητόρων.

κλησίας εἶναι ὁ Γρηγόριος καὶ μόνον.

Σκηνοθετημένη σύνοδος τὸ 1345 κατεδίκασε τὸν Γρηγόριον καὶ τὸν ἐνέκλεισε εἰς τὰς φυλακάς.

Ἀλλὰ τὸ 1347 ἡ αὐτοκράτειρα ἐκ μᾶς ἐπιστολῆς τοῦ Γρηγορίου ἀντελήφθη τὴν πλεκτάνην καὶ ὄχι μόνον ἠλευθέρωσεν αὐτὸν ἀλλὰ ἐξεδίωξε τὸν Πατριάρχην Καλέκαν.

Ὁ νέος Πατριάρχης Ἰσιδώρος ἀπὸ τοὺς ἐνδεχομένους ὁπαδοὺς τοῦ Γρηγορίου ἐχειροτόνησεν αὐτὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θεσπίας.

Πολιτικαὶ ὅμως ἀνωμαλίαι ἠμύδισαν αὐτὸν νὰ ἀναλάβῃ ἀμέσως τὸ ἀξίωμα.

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰσιδώρου οἱ ἐχθροὶ του ἐκίνησαν πάντα λίθον διὰ νὰ ἀναξωπυρώσουν τὴν ἐναντίον τοῦ Γρηγορίου κατακραυγὴν.

Σύνοδος συγκληθεῖσα τὸ 1351 ἐδέχθη νὰ θέσῃ

τέρμα εἰς τὰς αἰτιάσεις τῶν ἐχθρῶν του, ἀνακηρύξασα τὸν Γρηγόριον «ἀσφαλίστατον εὐσεβείας, πόρμαχον καὶ συναγωνιστὴν καὶ βοηθὸν ταύτης».

Ὁ Γρηγόριος ἀφωσιώθη ἔκτοτε εἰς τὴν οἰκοδομὴν τοῦ ποιμνίου του ἀποθανὼν τὸ 1360.

Ἀργότερον σύνοδος ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Πατριάρχου Φιλοθέου κατέταξεν τὸν Γρηγόριον εἰς τὴν χορείαν τῶν ἁγίων, διότι ὁ ἔξοχος αὐτὸς ἀνὴρ δὲν ἐτέλεθ' θαύματα μετὰ τὴν πρὸς Κύριον ἐκδημίαν του καὶ ἀλλὰ ἐν ὧσ' ἔζη.

Αὐτὸς ὑπῆρξεν ὁ γίγας τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ ὅποιος τόσους διωγμοὺς ὑπέστη καὶ μὲ τόσῃν δυνάμειν τὴν ὑπερήσπισεν ἀπὸ τὰς νοθείας.

Πιστεύουν οἱ καινοτόμοι καὶ μοδερνοὶ προτεστάν-

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς

ΑΦΡΟΣΥΝΗ

(Λουκᾶ IB'. 16—21)

«Ἄφρον ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν ἀπαιτοῦσιν». Αὐτὸ μόνον δὲν εἶχε σκεφθῇ ὁ πλεονέκτης πλούσιος. Ἐκεῖνος ἐσχεδίαζε μακροβιότητα καὶ ἀπολαύσεις. Καμάρωνε καὶ ἔλεγε «ψυχὴ ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ κείμενα εἰς ἔτη πολλὰ· ἀναπαύου, φάγε, πλε, εὐφραίνου». Δὲν εἶχε ὅμως ὑπολογίσει οὔτε ὅτι ἡ ψυχὴ δὲν τρέφεται μὲ αὐτά, οὔτε ὅτι δὲν δύναται δι' αὐτῶν νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν μακροβιότητα πρὸ παντός· δὲ ὅτι ὑπεράνω τῆς ὕλης καὶ τῶν ἀπαιτήσεων αὐτῆς ὑπάρχει τὸ πνεῦμα μὲ τὰς ὥρας καὶ εὐγενεῖς ἀξιώσεις του.

Ἀφροσύνη λοιπὸν ἡ ἐγκληματικὴ αὐτῇ νοστοπία τοῦ πλουσίου. Ὑπάρχουν ὅμως πολλοὶ μορφαὶ τῆς λυπηρᾶς αὐτῆς καταστάσεως. Ἡ φρόνησις θὰ πρέπει νὰ φωτίζῃ τὴν ζωὴν μας καὶ νὰ μᾶς ὁδηγῇ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ πνευματικῶς ὠφελίμου.

Ἡ φρόνησις πρέπει νὰ ὑποδεικνύει εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτιστον μέλημα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πρακτικὰ ζητήματα τῆς καθημερινῆς ζωῆς ἡ φρόνησις πρέπει νὰ εἶναι ρυθμιστὴς καὶ ὁδηγός. Ἡ φρόνησις ἔχει καὶ τὸν χαρακτήρα τῆς λογικῆς προβλέψεως τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν διαφόρων ἐνεργειῶν μας.

Ἡ φρόνησις ἀρετὴ· ἡ φρόνησις φρουρός τῆς ἀξιοπρεπειᾶς μας· ἡ φρόνησις σύμβουλος τῆς ζωῆς μας· ἡ φρόνησις φῶς τοῦ ψυχικοῦ μας κόσμου.

Ἡ φρόνησις εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ εὐσεβείας, ἀλλὰ καὶ ἀσκήσεως τῆς ψυχῆς, καρπὸς ἀγωγῆς. Ἀς εὐχηθῶμε ὁ κύριος νὰ μᾶς ἐξοπλίσῃ μὲ τὸ ἀπαραίτητον αὐτὸ ἐφόδιον.

ΤΑ ΜΙΚΡΟΕΜΠΟΔΙΑ

(Λουκᾶ IH'. 18-27)

Νοσταλγὸς τῆς τελειότητος ὁ συνομιλητὴς τοῦ Κυρίου. «Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;» Τὸν διέφλεγε ὁ πόθος τῆς πτήσεως πρὸς τὸν οὐρανόν. Εἶχε διέλθει ἀπὸ τὸ στάδιον τῆς συμβατικῆς εὐσεβείας. «Ταῦτα πάντα ἐφυλάξάμην ἐκ νεότητός μου» Δὲν εἶχε παραβῇ οὐδεμίαν ἐντολήν· καὶ ὅμως «ἔτι ἔν σοι λείπει» τοῦ εἶπε ὁ Κύριος.

Ἡ κατανίκησις ἐνὸς πάθους, ποῦ ἐμφωλεῦει εἰς τὴν ψυχὴν σου! Ξερίζωσε τὴν φιλαργυρίαν·

ταὶ ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τὸ πνεῦμα του; Ἀσφαλῶς ὅχι!

Ἐν τούτοις ἔχουν ἀρχετὰ ἀνεπτυγμένοι τὴν ὑποκρισίαν, ὥστε νὰ ἐορτάζουν τὴν 600ὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου του.

Εἶναι καὶ αὐτὸ δεῖγμα ὅτι αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ κοῦπτονται.

«πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς».

Τί ἔκανε ὁ νοσταλγὸς μας;

«Ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο»!

Μὰ αὐτὸς ἦτο εὐσεβὴς ἐκ νεότητος!

Καὶ ὅμως ὑπῆρχον μικροεμπόδια στὴν ψυχὴν του πάθη καὶ ἐλαττώματα.

Πάθη καὶ ἐλαττώματα, ποῦ μόνον τὸ ἐρευνητικὸ βλέμμα τοῦ Κυρίου ἀποκαλύπτει.

Καὶ ὁ μὲν νοσταλγὸς τῆς εὐαγγελικῆς μας περικοπῆς εἶχε τὸ ἐλάττωμα τῆς φιλαργυρίας. Πόσα ὅμως ἄλλα ἐλαττώματα μποροῦν νὰ ἐισχωρήσουν εἰς τὴν ψυχὴν; Θυμοί, συκοφαντίαι, ψεύδη, ἐγωῖσμοι, φιλήδονες σκέψεις καὶ πληθὸς ἄλλων μικροεμποδίων, τὰ ὅποια μποροῦν νὰ ὑπάρχουν καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ ζωὴ μας χαρὰκτηρίζεται ἀπὸ μίαν εὐσέβειαν.

Τὴν τελειότητα δὲν τὴν συνιστᾷ ἡ στηριζομένη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐντολῶν εὐσεβείαν· αὐτὸ εἶναι ὑποχρέωσις! Τὴν τελειότητα τὴν συνιστᾷ ἡ κατανίκησις τῶν ἐλαττωμάτων αὐτῶν ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν ἐμποδίων αὐτῶν ἀπὸ τὴν ψυχὴν μας.

Ὁ ἀγὼν τοῦ χριστιανοῦ πρέπει νὰ συνίσταται εἰς τὴν καταπολέμησιν αὐτῶν.

Τὸν Δαβὶδ ἔκανε φονέα καὶ μοιχὸ μὴ φιλήδονος περιέργεια! Καὶ τὸ μάτι μας πονᾷ καὶ ἐνοχλεῖται μὲ τὴν παρουσίαν καὶ τοῦ παραμικροτέρου σκουπιδίου.

Χριστιανέ

«Ἐτι ἔν σοι λείπει». Φρόντισε μὲ τὴν αὐτοκριτικὴ καὶ τὴν ἐξομολόγησι νὰ τὸ ἀποκαλύψῃς, διότι «οὐδεὶς ἀγαθός». Αὐτὸ δὲ τὸ «ἔν» ποῦ σὺ τηρεῖς νεκρό, μπορεῖ νὰ σέ ὁδηγήσῃ στὴν καταστροφή.

Μόλις ἐκυκλοφόρησε

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΛΗΡΗΣ ΜΕΤΑ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΥ ΚΑΝΟΝΟΣ

Τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ἐπονομαζομένης

ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΗΣ

Ποιηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΜΙΚΡΑΓΙΑΝΝΙΤΟΥ

Πρόκειται περὶ ἔργου πλουσιωτάτου εἰς περιεχόμενον καὶ ὡραιότητάτου εἰς ἐμφάνισιν Ἀποτελεῖται ἐξ 62 μεγάλων σελίδων καὶ τιμᾶται δραχμὰς 16.

«ΠΗΓΗ ΟΡΘ. ΒΙΒΛΙΟΥ»

Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι

Τὸ ἀγιολόγιον τοῦ μηνὸς

ΒΑΡΛΑΑΜ Ο ΜΑΡΤΥΣ

Ἡ ἑορτὴ τῆς 19ης Νοεμβρίου.

Ὁ ἀγωνιστὴς αὐτὸς τῆς πίστεως ἐμαρτύρησεν κατὰ τὸν διωγμὸν τοῦ Διοκλητιανοῦ. Ἦτο γέρον ὅτε ἐξεδόθη τὸ διάταγμα περὶ ὑποχρεωτικῆς θυσίας ὅλων εἰς τὰ εἰδώλα. Ὁ Βαρλαάμ ἠρνήθη. Ἡ προσαγωγή του εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς πόλεως Ἀντιοχείας τῆς Συρίας, εἰς τὴν ὁποίαν διέμενεν ὁ μάρτυς, αἱ ἀπειλαὶ καὶ αἱ ἐντολαὶ τῶν εἰδωλολατρῶν δὲν τὸν ἐπτόησαν. Ἐξηκολούθη νὰ εὐλογῇ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ ὁμολογῇ τὴν πίστιν του.

Τότε προσάγεται βιαίως εἰς τὸν βωμὸν τῶν εἰδώλων. Τοῦ ἀπλώνουν τὸ χερί καὶ τοῦ θέτουν ἀναμμένα κάρβουνα καὶ λιβανωτόν, μετὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ μάρτυς θὰ τινάξῃ τὰ κάρβουνα πρὸς τὸν βωμὸν καὶ ἔτσι αὐτὸ θὰ ληφθῇ ὡς θυσία πρὸς τὰ εἰδώλα. Ὁ μάρτυς ὅμως καρτερικῶς κρατεῖ τὰ ἀναμμένα κάρβουνα χωρὶς νὰ ταράζεται, ἕως ὅτου τοῦ κατέκαψαν τὸ χερί καὶ ἔπεσαν κάτω. Ἐξαγριωθέντες οἱ δῆμιοι τοῦ ἀπέκοψαν τὴν κεφαλὴν καὶ ἔτσι ὁ μάρτυς παρέδωσε τὸ πνεῦμα. Ἐγκώμιον ἔγραψαν οἱ Μ. Βασίλειος καὶ Ι. Χρυσόστομος.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΔΕΚΑΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ ἑορτὴ τῆς 20ης Νοεμβρίου

Ὁ ἅγιος αὐτὸς ἀνὴρ ἐγεννήθη κατὰ τοὺς χρόνους τῆς εἰκονομαχίας εἰς τὴν Εἰρηνούπολιν τῆς Δεκαπόλεως. Εἰς τοὺς χρόνους ἐκείνους οἱ εἰκονομάχοι ἠγωνίζοντο νὰ ἀνατινάξουν τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Τὰ πιστὰ ὅμως αὐτῆς τέκνα τὴν ὑπερήσπιζον μετὰ τὸ αἷμα τῶν.

Ἐνας ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ Γρηγόριος.

Οἱ γονεῖς του δὲν ἤθελαν νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἦτοίμασαν μάλιστα καὶ τὸν γάμον του. Ὁ νεαρὸς ὅμως Γρηγόριος ἐφλέγετο ἀπὸ ὑψηλότερα καὶ μονιμώτερα ἰδανικά. Ἐπεθύμη νὰ ἀφιερωθῇ εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπεθύμη νὰ γίνῃ τὸ πᾶν χάριν αὐτῆς.

Ἀκόμη καὶ νὰ μαρτυρήσῃ. Καὶ πράγματι ὁ Γρηγόριος ἐπιδίωξε νὰ εὕρῃ εὐκαιρίαν ὁμολογίας καὶ νὰ τύχῃ μαρτυρικοῦ στεφάνου, ἀλλὰ ἡ βουλὴ τοῦ Θεοῦ δὲν τὸν ἤξιωσε.

Φεύγει λοιπὸν ὁ Γρηγόριος ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ καὶ περιέρχεται διαφόρους τόπους «τοὺς μάρτυρας κατασπαζόμενος καὶ τὴν ὠφέλειαν παρ' αὐτῶ θησαυρίζων»

Διατρέχει τὴν Μ. Ἀσίαν, φθάνει εἰς Κων) λιν ὅπου ἐνεργεῖ φανερά ἐναντίον τῆς εἰκονομαχίας, ἀλλὰ δὲν συλλαμβάνεται. Μετὰ περιπε-

τείας πολλὰς φθάνει εἰς Θεσ)νίκην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς Κόρινθον. Τέλος ἀνεχώρησεν διὰ τὴν Ρώμην, ὅπου τότε ἦτο τὸ ἰσχυρότερον κέντρον ἀντιστάσεως κατὰ τῶν εἰκονομάχων.

Ἐνισχυθεὶς εἰς τὰς ὀρθοδόξους ἀπόψεις του ἐπιστρέφει εἰς Ἑλλάδα καὶ ἀσκητεῖται παρὰ τὸν Ὀλυμπον. Μετὰ τινα χρόνον ἀναχωρεῖ (διὰ Κων)πολιν ὅπου ἔμαθε ὅτι ὁ Συμεὼν ὁ ὁμολογητὴς ἦτο «ἐγκεκλεισμένος ὑπὲρ τῶν ἁγίων εἰκόνων». Ἀφοῦ τὸν ἐπεσκέφθη καὶ τὸν προσεκύνησε «ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ» μετ' ὀλίγον χρόνον γύρω ἀπὸ τὸ 835.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει παραμενόντων μοναχῶν καὶ λοιπῶν πατέρων ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶσιν ἡμερολόγια 1960 θὰ ἀπευθύνωνται :

Α) Εἰς τὸν ὁσιολογ. Μοναχὸν Ἀντόνιον Μουστάκαν Κανσοκαλύβια (περιοχὴ Κανσοκαλυβίων κλπ.

Β) Εἰς τὸν ἀξιότιμ. Κύριον Δημήτριον Π. Δῆμαν Παντοπώλην Καρυὰς (περιοχὴ Καρυῶν κ.λ.π.).

Τιμὴ ἡμεροδ. Τοίχου Δρχ. 7.— Τσέπης Δρχ. 2.—

ΓΑΜΟΙ

Τὴν Κυριακὴν 26ην Ὀκτωβρίου (π.μ.) ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Νικολ. Τεντόμα μετὰ τῆς Δ)δος Σταυρούλας Ρουκουνιώτη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίας Φιλοθέης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ**, ὁδὸς Κἀνιγγοῦ 32—Ἀθῆναι.

(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΘΕΡΜΗ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὀφείλοντας χρήματα ἀπὸ ἡμεροδείκτας 1959, ὅπως σπεύσωσι καὶ ἐξοφλήσωσιν αὐτοὺς, διότι ὁ ἀγὼν τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν στηρίζεται παρὰ μόνον εἰς τὸν ὅκλον τῶν τέκνων τῆς.

Ὑπεόθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος
Κἀνιγγοῦ 32 — Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνη
Θεμιστοκλέους 33—Ἀθῆναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἐκδήλωσις Σεβασμοῦ.

Τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου τὰ μέλη τῆς ὁργανώσεως «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» μετέβησαν διὰ πολυτελῶν αὐτοκινήτων Πούλμαν καὶ ἰδιωτικά ταξί εἰς τὴν μονὴν τοῦ πατρὸς Παρθενίου, εἰς τὸν τάφον τοῦ ἀειμνήστου ἡμῶν Ποιμενάρχου Χρυσοστόμου. Ἐπὶ τοῦ τάφου ἐτέλεσαν μετὰ τὸν πατέρα Παρθένιον κατανυκτικὸν τρισάγιον.

Ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν κατηχητικῶν μας.

Κατὰ τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ὁμὰς τοῦ ἀνωτέρου Κατηχητικοῦ Σχολείου θηλέων Ὑπαπαντῆς Πειραιῶς ἐξέδραμον εἰς τὸ μονύδριον Βαρυμπόμπης «Ἄξιον Ἑστίν». Ἐκεῖ διηλθον μίαν πνευματικὴν ἡμέραν καὶ ἔτυχον στοργικῆς φιλοξενίας ὑπὸ τῆς ἐν αὐτῷ ἐνασκουμένης ἀδελφότητος.

Ἀνεπαρκὴς ἡ κοινωνικὴ μέριμνα.

Τὰ τελευταῖα ἐγκλήματα εἶχον ὡς πρωταγωνιστὰς δύο ἀναπήρους, δύο κοφαλάλους. Ἀνεξαρτήτως ὅλων τῶν ἄλλων παραγόντων τοῦ ἐγκλήματος, ἐκεῖνος ὅστις ἰδιαίτερος πρέπει νὰ ὑπογραμμισθῇ εἶναι ἡ ἀνεπάρκεια τῶν μέτρων προλήψεως τοῦ ἐγκλήματος, ὡς εἶναι ἡ διαπαιδαγώγησις τῶν ἐκ γενετῆς ἀτυχῶν αὐτῶν πλασμάτων. Τὴν ἀνεπάρκειαν αὐτὴν θὰ τὴν ἴδωμεν καὶ εἰς ἄλλας περιοχάς, ὅπως εἰς τὴν προστασίαν τῶν ἀνηλίκων ἐκείνων, πού λόγῳ ἀνωμαλίων ἢ καὶ ἀνηθίκων οἰκογενειακῶν συνθηκῶν εὐρίσκονται ὑπὸ δυσμενεῖς ἐπιδράσεις καὶ ὡς ἐκ τούτου. ρέπουν εἰς τὸ ἐγκλημα.

Νομίζομεν, ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου, τοῦ φροντίζοντος διὰ τοὺς ἐμπίπτοντας εἰς τοὺς ληστιάς, εἶναι ἀπαύγασμα τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας. Κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ φροντίς οὕτῃ ἀνήκει εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰς ἰδιωτικὰς φιланθρωπικὰς ὁργανώσεις. Ἄς κινηθοῦν λοιπὸν ζωηρότερον καὶ συστηματικώτερον, διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς τὸν λαὸν τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφαλείας, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ προστατεύσουν τὰ ἀτυχῆ αὐτὰ πλάσματα ἀπὸ τοὺς βρόχους τῆς ἁμαρτίας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΡΟΜΠΛΗΣ

Δὲν ἀνήκει πλέον εἰς τὴν φάλαγγα τῆς στρατενομῆς Ἐκκλησίας ὁ ἀνακαπόντης ἀγωνιστὴς καὶ προέδρος τοῦ παρατηρήματος Τρικινάλων Δημήτριος Κορομπλῆς. Τὴν 2 Νοεμβρίου (π. ἡ.) ὁ Ἄγγελος τοῦ Κυρίου παρέλαβε τὴν μακαρίαν ψυχὴν του, διὰ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ πλησίον τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλοσύνης.

Ἦγωνίσθη χωρὶς νὰ κουρασθῇ καὶ ὁ θάνατος, τὸν εὖρε ἀγωνιζόμενον. Ἡ οἰκογένειά του ἔστειλε δραχ. 100 ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἀγώνος καὶ ἑτέρας 100 ὑπὲρ τοῦ Γεν. Φιλοπτώχων.

Ἐυχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀναπαύσῃ ἐν χώρα ζώντων.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΕΙΣ ΤΟΝ Ι. ΑΓΩΝΑ

Ἡ ἐφειτεινὴ ἐκτύπωσις τῶν ἡμεροδεικτῶν τοίχου καὶ τσέπης, καλαισθητικὴ καὶ τετράχρωμος, εἶναι σπουδαῖον ἀπόκτημα διὰ κάθε Χριστιανὸν Ὁρθόδοξον, διότι εἰς τὰ μικρὰ φύλλα τῶν ἡμεροδεικτῶν ἔχει συμπερικνωθῇ ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Οἱ ἡμεροδεῖται τοῦ σωτηρίου ἔτους 1960, συνταχθέντες ἐν ᾧ ἄθῳ ὑπὸ τοῦ Ὁσιολογιωτάτου καὶ Πολυσεβάστου Πατρὸς Ἀντωνίου Μουστάκα, ἀποτελοῦν ὄχι μόνον πρακτικὸν ἀπόκτημα, ἀλλὰ κυρίως πνευματικὸν λειμῶνα, ὅστις περιέχει ὅλα τὰ εὐώδη καὶ παραδείσια ἄνθη τοῦ Ὁρθοδόξου πνεύματος.

Ἐκτὸς αὐτοῦ οἱ ἡμεροδεῖται τῆς ὁρθοδοξίας ἀποτελοῦν καὶ ἓνα μέσον προβολῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς γνησιότητος καὶ τῆς ἀνοθεύτου παραδόσεως, ἡ ὁποία πρέπει νὰ διαδοθῇ παντοῦ.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους οἱ ἀδελφοὶ ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ ἄς σπεύσουν νὰ προμηθευθοῦν τὸ ὥραϊον αὐτὸ δῶρον καὶ ἄς τὸ διαδώσουν παντοῦ. Τὸ Πνευματικὸν κέρδος διὰ τὸν Ἱ. Ἀγῶνα θὰ εἶναι μεγάλον.

Μετανάσται τῆς αἰωνιότητος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Π. ΖΑΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐγκαταλίπων βαθύτατον τὸ κενὸν εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς φίλους του ἀνεχώρησεν τὴν 2)11 ὁ ἐκλεκτὸς ἀδελφὸς καὶ ζηλωτὴς τῆς πίστεως Γρηγόριος Π. Ζαχαρόπουλος, διατελέσας κατὰ τὴν περίοδον τοῦ καθ' ἡμῶν διωγμοῦ μέλος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

Εἰς τὰς 5)12 22)11 (Σάββατον) θὰ τελεσθῇ εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Μεταμορφώσεως παρὰ τὴν Κυψέλην 40)μετρον Μνημόσυνον. Εἰς τὴν ἀλγοῦσαν οἰκογένειάν του εὐχόμεθα τὴν ἀπὸ τοῦ Κυρίου παράκλησιν.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Τὴν Προσεχῇ Τρίτην 25 Νοεμβρίου (Π.Η.), Πανηγυρίζει ὁ παρὰ τὰ Ἄνω Πατήσια (ὁδὸς Σιτάκης 7) Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος καὶ Πανσόφου Αἰκατερίνας.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὴν Πρωΐαν ἡ Θεία Λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας καὶ Θείου Κηρύγματος.

Παρακαλοῦνται οἱ φιλέστοι ὅπως τιμήσωσι τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν ταύτην.